

Pia

Lerigon

Dubbelspel

Roman

-1-

Uppsala, maj 1857

Tonerna från stråkarna trängde igenom sorlet från alla människor och fick fötterna att börja dansa av sig själva under den stora, välvda klänningen. Guldfärgad och ny för aftonen, alldeles bedårande som hennes väninna Kajsa utbrustit. Ja, Leonore kände sig faktiskt bedårande ikväll.

Bredvid sig hade hon sin kavaljer Gabriel Bringe. Kavaljer, det lät vuxet på något sätt. Vuxet och nästan förbudet, för trots att Madame hade gett klartecken till att han var hennes följe till årets societetsbal, så visste hon att Madame fanns där någonstans i vimlet och studerade dem.

Åh, tänk om Madame kunde se hennes fötter nu, hur de stampade takten till musiken. Leonore kunde nästan höra Madames förmanande ord att så betedde sig inte en ung dam. Just därför tittade hon mot Gabriel för att se om han tänkt bjuda upp henne till dans. Men Gabriel såg inte alls ut att vilja dansa. Han hade lyckats vinka till sig en livréklädd ung man som bar på en stor silverbricka med fyllda champagneglas och till hennes stora besvikelse sträckte han över ett av glasen till henne. Hon

tackade och undrade om han skulle vilja dansa med henne om hon svepte det tillräckligt fort, men då skulle väl Madame komma farandes över dansgolvet som en skenande häst och förstöra allt det roliga.

Istället smuttade hon på den torra drycken och låtsades ointresserat se sig om i salen. Men inom henne sjöd det lika intensivt som bubblorna i glaset. Hon njöt av att titta på alla vackra människor, på damerna i sina tjusiga klänningar och männen i sina eleganta frackar. På ljuset som reflekterades i kristallkronorna i taket och som skickade ut små ivriga solkatter över det enorma dansgolvet. Ett dansgolv som än så länge var tomt på folk. Hon undrade när någon tänkte börja dansa.

Det var då hon fick syn på Christine Couvalier de Béarn. I samma stund som hon satte sin pärlbroderade sidensko innanför balsalens stora dörrar gick det som ett sus genom salen och allas ögon vändes åt hennes håll. Och Leonore förstod så väl varför. Hon skred in i salen som om hon ägde den. För Christine med sitt mörka släta hår och stora bruna ögon bar upp den karmosinröda klänningen som ingen annan. Midjan var så hårt snörd att den liknade en getings och kjolen var uppspänd över en enorm ställning som Christine skrutit med var senaste mode på kontinenten. Det var inte konstigt att allas blickar vändes åt hennes håll.

Och i hennes sällskap, kanske en halv steglängd efter henne, kom en man som fick Leonore att dra efter andan. Reslig och bredaxlad, med samma exotiska utseende som sin syster. Trots att hon bara träffat

honom en gång tidigare - det var över ett år sedan och då hade de bara hälsat som hastigast på varandra - kände hon igen Christines bror, den blivande baronen Jean Couvalier de Béarn.

Hon mindes Jeans spjuveraktiga blick då han sett henne och Gabriel samtala under förra balen. Hur han trängt sig fram för att hälsa på henne och hur Gabriel svartsjukt dragit henne åt sidan. Då hade hon inte vetat vem Jean var, men nu visste hon bättre. Han var en oförbätterlig kvinnotjusare och hon skulle hålla sig undan från honom. Ändå kunde hon inte ta blicken från honom.

Det var som om Jean kände att hon studerade honom, för han vred på huvudet åt hennes håll och genom havet av folk möttes deras ögon. Hans mörkt bruna, hennes ljus gröna. Och innan hon hann vända ned ansiktet mot golvet kunde hon se hur han log.

Hon bannade sig själv: Hur kunde hon vara så dum? Glo på det där sättet. Nu skulle han ju tro att hon var precis likadan som alla andra kvinnor som föll för hans charm. Hon kunde se bröstet häva sig för varje andetag och hon tvingade sig att lugna ned sig, tänka på något annat. Varför blev hon så upprörd över en sådan liten petitesse? Vad brydde hon sig om vad herr Couvalier tyckte och tänkte om henne? Inte det minsta, intalade hon sig. Inte det minsta.

Ett djupt andetag och en liten klunk av champagnen och hon var sig själv igen. Log stort och lade handen på Gabriels arm. Där vilade den tryggt. Om han nu bara

kunde dricka upp så skulle de kunna dansa. Hon älskade att dansa.

Men Gabriel verkade inte alls vilja dricka upp. Hans arm var stel, musklerna spända under frackärmen. Nacken lätt böjd och glaset aningen höjt, som i en ofrivillig hälsning. Leonore följde hans blick för att se vem han hälsat på när hon kom ihåg att Gabriel och Jean var studiekamrater, bästa vänner rent utav. Och naturligtvis var Jean och Christine på väg åt deras håll.

Och Jean hade blicken fäst på henne, inte på Gabriel.

Leonore visste inte var hon skulle titta och bestämde sig att Christine, som hon kände från Madames flickpensionat, nog var bästa valet. Christine svepte genom salen som en gudinna och delade ut små leenden och nickningar till dem hon mötte på vägen. Det var alltså så en ung fin dam skulle bete sig.

”God kväll fröken Couvalier”, sa Gabriel och lyfte Christines silkesbeklädda hand mot sina läppar.

”Gabriel”, sa Christine med sin kvittrande röst och nickade lätt åt Leonores håll, ”det här är alltså flickan ni talat så mycket om ... Ja, jag förstod det redan när jag träffade fröken Darnagård hemma hos Madame. Men säg, är hon inte lite felplacerad? Hör hon verkligen hemma i det här sällskapet?”

Hon gav Leonore ett bitskt leende och det för-tjusande ansiktet var inte ett dugg vackert längre.

Leonore kunde knappt tro att hon hörde rätt. Det var förvisso sant att hon varken tillhörde adeln eller var speciellt välbärgad. Om det inte vore för den fina Hector

Robinson, som tagit henne under sina beskyddande vingar, skulle hon inte alls ha varit här ikväll. Men Christine tillhörde en av Sveriges främsta adelsfamiljer och passade det verkligen en ung, fin dam att uttrycka sig sådär?

Gabriels haka verkade ha ramlat ned och fastnat i den positionen, men det kom inte ett ljud från hans läppar. Han bara stod där och spelade dum, utan att säga ett enda ord för att försvara henne.

Det var Jean som öppnade munnen först.

”Jag tycker att ni är underbar, fröken Darnagård. Klänningen klär er verkligen.” Han tog hennes hand och förde den mot sin mun. Hon kunde känna beröringen av hans läppar genom silket, kittlingen fick huden att börja pirra. Han höll handen bara aningen för länge, tryckte den bara aningen för hårt. Leendet lekte i mungipan och fick ögonen att glittra mot henne. ”Jag får äran att dansa första dansen med balens drottning.”

Det var ett påstående, inte en fråga. Innan någon hann protestera drog han med henne upp på dansgolvet. Han slöt ena armen om hennes midja, den andra om hennes hand och snurrade henne runt i wienervalsens snabba tretakt. Hon kunde stegen, hade dansat dem på förra årets bal och övat med sin bror hemma hos Madame hela veckan, men i Jeans armar var det som om hon svävade fram.

Hon kunde se hur Gabriel tittade efter henne. Hans mun gapade fortfarande som på en död fisk. Christines ansikte hade antagit en rödlätt ton som matchade den

illröda klänningen på ett inte alltför smickrande sätt. Leonore skrattade högt, böjde huvudet lätt bakåt, lät sig berusas av det snabba tempot. Runt, runt for hon på dansgolvet och för varje varv var det fler och fler dansande par som följde deras exempel.

Jean förtrollande leende lyste mot henne hela tiden och han viskade lågt i hennes öra:

”Ni är den vackraste av alla här ikväll, fröken Darnagård.”

Hon bara log mot honom. Rodnade inte ens. Det hade hon vett nog att inte göra. Hon visste ju att det han sa inte var sant och att han troligen sa samma sak till alla kvinnor han mötte. Hon tänkte inte falla för hans vita, bländande leenden och fagra smicker.

Dansen förde dem längre och längre bort från Gabriel och Christine och snart kunde hon inte se dem mer. Allt snurrande fick henne yr och vinglig, men Jean höll henne stadigt runt midjan. Stor och stark var han och hon kände sig förvånansvärt trygg i hans armar.

”Låt oss sätta oss ned ett slag”, föreslog Jean och hon lät sig villigt föras med bort från dansgolvet. Han höll henne under armen, såg till att hon inte ramlade när yrseln fick henne att ta stöd mot honom. Hela tiden log han vänligt mot henne och hon undrade vad han ville. Ändå följde hon med till ett bord i den bortersta änden av salen, i ett hörn där de inte var synliga från dansgolvet, där ingen kunde se dem. Det var helt emot etikettens alla regler och Madame skulle ha protesterat högljutt om hon upptäckt det. Men Madame var inte här

och Leonore var ingen fin, ung dam. Det hade ju Christine precis berättat.

Jean stoppade en servitör och fick tag i två glas champagne. Han gav Leonore det ena glaset, bjöd henne en stol och slog sig ned mitt emot henne. Lutade sig över bordet med händerna under hakan och såg ihärdigt på henne utan att det var obehagligt på något vis. Hans ögon var mörkt bruna, men när ljuset från väggkandelabern speglade sig i dem var det som om en eld dansade där bakom och hon kände hur det började hetta inombords.

Var det såhär han gjorde när han förförde sina kvinnor?

Nåja, han kunde ju försöka med henne. Hon tänkte inte låta sig förföras. Istället smuttade hon på den kyliga drycken.

”Prata med mig”, bad Jean.

Uppmaningen överraskade henne. Inte var han väl sådan att han nöjde sig med att prata? Fast det var klart: Hans bästa vän var hennes kavaljer. Och själv var han ju en gentleman. En adelsman åtminstone. Vad det nu betydde.

”Vad vill ni veta?”

”Allt.”

”Allt?”

”Vem är ni? Vad döljer ni för hemlighet?”

Fundersamt lade hon huvudet på sned, besvarade hans fråga genom att höja på ögonbrynen.

”Förra året kom ni hit till balen”, sa han, ”som den vackraste flicka denna stad någonsin har skådat. Ni kom och ni gick. Försvann spårlöst och hela staden pratade om er.”

Hon mindes förra årets bal, då hon kommit med Madame och hennes flickor. Det var den bal då hon träffat Gabriel - pojken från hennes hembygd, patron Bringes son. Men inte var hon den vackraste flickan på balen.

”Vackrast? Ni glömmer er syster.”

”Christine, menar ni? Hon är ju min syster och jag kan inte uttala mig om hennes skönhet. Men det jag däremot kan uttala mig om är att ni, fröken Darnagård, är vacker. Mycket vacker till och med. Och jag vet att jag inte är den enda som tycker så. För se, Gabriel kom hem från den där balen och berättade för mig att han mött sina drömmars kvinna - flickan som han tränat efter i så många år.”

”Men, men”, Leonore hade svårt att hitta ord. Hon kom ihåg händelsen i skogen flera år tidigare, då Gabriel räddat henne från att falla ned från ett högt stup. Då hade hon varit klädd som den torpardotter hon var, inte som den societetsdam som Madame försökt göra henne till. ”Innan den där balen hade vi bara träffats en gång tidigare.”

”Jo, så sant är det. Er glömmer man inte. Ert hår. Den färgen. Lockarna. Leendet. Er friska hy. Ögonen som spelar ... Tror ni att man glömmer er? Nej, imorgon lär ryktet surra över Uppsala att Askungen är här. Igen.

Ingen glömde er förra gången, även om skvallret tystnar efter ett tag. Vem var flickan med de röda lockarna? Ja, vem var det? Vem är ni?”

Han ställde så konstiga frågor. Men hon mindes Bröderna Grimms sagobok väl. Hon hade hittat den i Hectors välfyllda bibliotek och blivit helt uppslukad.

”Kanske är jag Askungen.”

”Är ni?” Rösten var hårdare än tidigare. Det fanns en skärpa i den som hon inte lagt märke till innan.

När hade hans röst skiftat från att vara mjuk och förförisk till hård och dömande? Hon visste inte, men hon tänkte inte låta sig beröras. Istället hon satte hakan i vädret och lät ett leende spridas över läpparna.

”Varför inte? Varför kan inte mitt liv vara en askungesaga?”

”Varför inte Törnrosa?”

”Som väcktes av en kyss av önskeprinsen ..?”

”Något i den stilen.”

Han såg på henne som om han väntade ett svar: Ja eller nej?

”Nej ... Jag är nog en askunge.”

”Så önskeprinsen har inte funnit er?” Det fanns en ton av hån i rösten, en utmaning hon inte kunde motstå.

”Har jag sagt det? Var det inte Askungen som fann sin prins på den stora balen? Fattigflickan från aska och sot. Förvandlad till den vackraste på balen av en snäll fe ... Passar det bättre med en bortskämd prinsessa som sover bort sitt liv tills en prins en dag ger henne en kyss?”

Han log och lutade sig tillbaka på stolen. Såg på henne med förnyad glans i sina ögon.

”Ni är förunderligt skarpsint”, svarade han och lade nonchalant ena armen över stolsryggen. ”Gabriel överdrev inte.”

Han lät tystnaden hänga en stund mellan dem och hon undrade vart den här diskussionen var på väg. Hon behövde inte fundera speciellt länge.

”Ni undrar varför jag gör er detta? Plågar er på det här viset?”

Hon hade velat nicka, men hon förstod att svaret skulle komma bara hon höll sig till tåls. Så hon satt kvar med huvudet i samma position som tidigare. Rörde sig inte. Vek inte undan med blicken. Det var en kamp och det var fortfarande ovisst vem av dem som skulle avgå med segern.

Jean var den som öppnade munnen först.

”För att Gabriel är min bästa vän. Jag ville veta om ni var honom värdig eller om det är av speciella skäl ni håller er till honom.”

Den här gången fanns det inget roat i hans blick, ingen mjukhet i hans ögon. Han hävde sig fram över bordet igen, spände ögonen i henne.

”För det finns väl inga speciella skäl? Fann ni önskeprinsen på balen? Blev ni kär? Var det för prinsens skull eller för guld och gröna skogars skull? Flicka från aska och sot ...”

Leonore kunde inte andas. Hon var oförberedd på det här. Förväntade sig något helt annat om Jean -

kvinnotjusaren nummer ett. Så visade det sig att han såg ned på henne på samma vidriga sätt som hans syster gjorde. I hans ögon var hon bara en fattigjanta, vars dolda agenda var att gifta sig rikt.

Men hon kunde fatta sig fort. Vad var det alla sa? Att hennes tunga var rapp.

”Vad tror ni själv, min gode herre? Varför valde jag just honom? Varför någon alls? Vad har ni fått för intryck av mig?”

”Att ni älskar honom ...? Nej, att han älskar er. Jag vet inte vad ni tycker om honom. Ni försvann så lättvindigt med mig. Protesterade inte.”

Han höll fortfarande kvar sin blick i hennes och elden där inne hade börjat spotta och fräsa. Han var en, en, en ... Hon kunde inte hitta ord för vad hon kände, men hon ville stampa på honom, sätta klacken på honom och mosa honom som en liten fluglort.

”Varför det?” Hon vek inte undan en tum med blicken. Hon var minsann ingen vek liten sippa som neg och fogade sig. ”Skulle jag vara rädd för att ni skulle kyssa mig? Den kvinna som er bästa vän så uppenbart håller av?”

”Ja, varför inte?”

Han reste sig så plötsligt från sin stol att hon ryckte till. Och innan hon visste ordet av hade han dragit upp henne på fötter och tryckt sina läppar mot hennes. De var hårda och krävande och tungan hittade sin väg in i hennes mun innan hon hunnit värja sig. Så fick hon ordning på sina kaotiska tankar, sköt honom ifrån sig

och drog hastigt efter andan. Hennes hand flög upp och träffade honom rakt över vänstra kinden.

”Hur vågar ni!”

Han log.

”Kanske ni inte är så lättvindig ändå ... Kom.” Han sträckte henne handen. Hon tog den inte. ”Vi går till de andra nu. Nej, vi dansar bort. Kom nu, sluta trilskas!” Han tog ett bryskt tag om hennes handled och svängde henne ut på dansgolvet.

Han höll henne hårt tryckt intill sig under dansen. Det gjorde ont och Leonore var övertygad om att han visste om det. Han svängde henne knyckigt och häftigt. Dansade allt annat än ledigt, lätt och graciöst som han gjort från början. Han ville uppenbarligen inte att hon skulle få njuta av dansen. Gjorde henne detta med flit och höll henne fången tills musiken tonade bort och de var tillbaka hos Gabriel.

Där släppte han henne som om han bränt sig. Leonore skyndade att ta några steg bort från honom. Fy, vilken hemsk människa. Hon kunde inte förstå att han kallades kvinnojägare. Det fanns väl inte en kvinna på jorden som skulle kunna attraheras av en sådan fähund.

Hon såg sig om efter Christine, men hon syntes som tur var inte till. Hon satt väl och slickade sina sår någonstans. Så lät hon blicken vandra mot Gabriel. Han såg inte alls ut att må bra, var alldeles vit i ansiktet.

”Var har ni varit?”

”Pratat lite”, svarade Jean kort och vände sig om. Uppenbarligen tänkte han lämna henne ensam att

förklara för Gabriel vart de tagit vägen. Åh, en sådan typ. En sådan ... sådan ... sådan ... Han var avskyvärd. Helt enkelt avskyvärd!

”Pratat?” Gabriel såg på henne och hon visste att han inte trodde på dem. Han kände tydligen sin kamrat.

”Ja, pratat!” Hon svängde runt hon också, men han tog tag i hennes arm.

”Vart ska du gå?”

”Bort!” Hon spottade orden i ansiktet på honom. ”Jag klarar inte av det här längre. Alla misstror mig. Först Jean och nu du. Vill du veta vad han gjorde? Vill du det?” Hon väntade inte på att han skulle säga något. ”Han frågade ut mig. Ville veta om jag var dig värdig eller om det var uppenbara skäl som penningbrist som drog mig till dig. Han undrade om jag var lättvindig. Kanske är jag det ... Varit ensam med dig i ett sovrum!”

Det där med sovrummet var kanske inte så genomtänkt, men det första som for genom hennes huvud. Hon mindes förra sommaren då Gabriel bjudit henne till Valla Gård för att träffa hans föräldrar och allting urartat. Hade han inte varit där och tröstat henne då visste hon inte vad hon skulle ha tagit sig till. Men det hela var väldigt oskyldigt och han lämnade henne orörd.

”Åh, Leonore ...” Han såg bedjande på henne. Hans ögon bad om nåd, förlåtelse. ”Nej, det var aldrig dig jag misstrodde. Det var Jean ... Jag var så rädd att han skulle vinna över dig på sin sida ... Jag älskar dig.” Han räckte henne armen. ”Vi dansar.”

Han höll henne ömt och milt och dansade stillsamt och mjukt i takt med musiken. Inga vida, svepande rörelser. Bara gled runt, nästan svävade, där med henne tätt intill. För en stund kändes det som om tiden stod stilla och det bara var de två där. Han strök henne över håret och såg ned i hennes ögon. Det såg ut som om han tänkte böja sig ned och kyssa henne, men lät bli. Leonore förstod honom. De var trots allt inte ensamma och Madame skulle nog inte bli god på dem om det framkom att Gabriel kysst henne utan att ha friat först.

”Jag har saknat dig så ... så mycket. Åh, Leonore. Jag kan inte leva utan dig.”

Leonore böjde ned huvudet. Jean hade fel. Helt och hållet fel. Hon lät sig inte uppvaktas för guld och gröna skogars skull. Nej, tvärt om - hon skulle aldrig kunna gifta sig med Gabriel. Hon skulle aldrig gifta sig med någon.

Det var det löfte hon gett sig själv när hennes syster dog. Hennes älskade storasyster Hanna som tog sitt liv för att patron Bringe våldfört sig på henne. Det var en passande hämnd att hans enda son blev förälskad i en simpel torparflicka. Men gifta sig med Gabriel, det tänkte hon aldrig göra.

